

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **nezl. G.B. T.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného zákonným zástupcem V. H. T., zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 939/4, Praha - Libeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě ze dne 25. 7. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. OAM-189/ZA-ZA11-HA10-2017, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a) písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Dne 28. 7. 2017 byla zdejšímu soudu doručena žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, ve které bylo žalovanému správnímu orgánu vytýkáno porušení některých ustanovení správního řádu, konkrétně:

- § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce měl za to, že nebyly důvody pro zastavení řízení dle § 25 zákona o azylu. Žalobce současně požádal o ustanovení zástupce, konkrétně Organizaci pro pomoc uprchlíkům. Samostatným návrhem z téhož dne požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Soud vyhověl žádosti o ustanovení požadovaného zástupce usnesením ze dne 29. srpna 2017 č. j. 62 Az 14/2017-28, kterým současně ustanoveného zástupce vyzval ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení výzvy doplnit žalobu tak, že bude konkretizovat žalobní body, v čem konkrétně žalovaný pochybil. Soud rovněž vyhověl i žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě usnesením č. j. 62 Az 14/2017-18 ze dne 10. 8. 2017.

[4] Ustanovený zástupce v doplněné žalobě ze dne 9. 10. 2017 pominul v prvožalobě označená právní ustanovení, která měl žalovaný porušit a nově označil právní ustanovení, které žalovaný v řízení měl porušit, tentokrát § 14 zákona o azylu, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož mu v případě návratu hrozí odepření práva na soukromý a rodinný život, čl. 3 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte, jelikož není dodržen princip nejlepšího zájmu dítěte a § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. K tomu dále uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále Vietnam). V České republice se již narodil, a to dne 26. 2. 2014. Jelikož momentálně nemá možnost legalizovat svůj pobyt na území ČR jiným způsobem, žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce se domnívá, že správní orgán nesprávně vyhodnotil situaci žalobce, pokud jde o přiznání humanitárního azylu podle § 14 zák. o azylu. Žalobce se narodil na území ČR, matka žalobce v době jeho narození byla žadatelkou o mezinárodní ochranu (v současné době disponuje povolením k trvalému pobytu, otec rovněž), nikdy nebyl ve Vietnamu a hovoří vietnamsky a česky, má zde celou rodinu a vycestování do Vietnamu z důvodu legalizace svého pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a celé jeho rodiny. Žalobce je proto názoru, že správní orgán nedostatečně posoudil jeho rodinnou a soukromou situaci. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8, zakotvuje právo na rodinný život. Správní orgán zde zcela nedostatečně posoudil, zda neudělením mezinárodní ochrany dojde k spravedlivé rovnováze mezi zájmem žalobce a společnosti jako celku. Navíc pokud jde o děti, je třeba chránit jejich nejlepší zájmy. Dále se žalobce domnívá, že došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte – z.č. 104/1991 Sb., smluvní stranou, která je i Česká republika. A to zejména článku 3 odst. 1 a 2. Správní orgán tedy zcela

nedostatečně posoudil rodinnou situaci žalobce, kdy nebere do úvahy velké finanční problémy, se kterými se rodina žalobce bude muset setkat v případě vycestování s žalobcem do Vietnamu, kde nemají zázemí ani práci, tudíž nebude možné zajistit žalobce, jakožto nezletilé dítě. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 8. 2017 a 24. 10. 2017 mimo jiné uvedl, že v případě žalobce nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, ale řízení bylo zastaveno a žádost byla posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. Dne 25. 6. 2015 podal nezletilý T. G. B. za účasti zákonné zástupkyně u OAMP MV ČR žádost o udělení trvalého pobytu, která byla vedena pod č.j. OAM-10814/TP-2015 – jako rodinný příslušník své sestry L. H. Y., nar. X, státní příslušnost Česká republika. V průběhu řízení bylo zjištěno, že nezletilý není v přímém příbuzenském vztahu ke své „sestře“ a žádost o udělení trvalého pobytu byla zamítnuta dne 19. 8. 2015. Dne 14. 9. 2015 nezletilý podal další žádost o trvalý pobyt, tato byla vedena pod č.j. OAM-16046/TP-2015 a dne 28. 1. 2016 byla žádost zamítnuta ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, načež účastník řízení podal dne 15. 2. 2016 včasné odvolání. Dne 5. 4. 2016 vzal žadatel svou žádost zpět, v důsledku čehož Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 5. 5. 2016 vydala rozhodnutí č.j. MV-52390-4/SO-2016, kterým bylo správní řízení zastaveno, přičemž k pravomocnému ukončení správního řízení došlo ke dni 23. 5. 2016. Nezletilý účastník řízení prostřednictvím své zákonné zástupkyně téhož dne 23. 5. 2016 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu pod č.j. OAM-7832/TP dle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, avšak ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 69 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. nebyl oprávněn podat žádost ministerstvu na území. Žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž neuvádí, že řízení o povolení k trvalému pobytu zakládá oprávnění k pobytu na základě fikce, jako je tomu například o dlouhodobých pobytů podle ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo zastaveno dne 22. 7. 2016, NPM 18. 8. 2016 a jmenovaný obdržel výjezdní příkaz. Po neúspěšných pokusech o udělení trvalého pobytu jmenovaný opět požádal o udělení mezinárodní ochrany, jedná se tedy o současnou žádost, druhou v pořadí, vedenou pod č.j. OAM-189/ZA-ZA11-HA10-2017. Žádost podal za účasti zákonného zástupce, otce, pana T. V. H. Správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k zákonným zástupcem uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého žadatele, a proto byla žádost zastavena dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu jako nepřipustná podle § 10a písm. a) zákona o azylu. Správní orgán opakuje, že otec dotyčného má na území ČR udělen trvalý pobyt a matce, paní L., byl trvalý pobyt udělen dne 3. 8. 2016. Správní orgán však uvádí, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich (společného) pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi

přísně. „Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 3 Azs 256/2014-27),“ uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém usnesení ze dne 19. 5. 2016, č.j. 5 Azs 220/2015-35. Snaha o legalizaci pobytu podložená rodinným důvodem žalobce, respektive snahou o setrvání v ČR s rodiči, byla žalobcem uváděna opakovaně a jmenovaný neuvedl žádné nové okolnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů ve smyslu ust. §§ 12, 13, 14 a §§ 14a a 14b zákona o azylu. Správnost postupu žalovaného je v souladu se zákonem o azylu, všemi právními předpisy a rovněž v souladu s ustálenou judikaturou NSS, například s bodem 8 a 9 rozsudku 7 Azs 199/2017-67 ze dne 7. září 2017, na který žalovaný poukazuje. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, dne 13. 3. 2017 poskytl výše jmenovaný zákonný zástupce nezletilého a jeho otec v jedné osobě údaje k podané žádosti nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že jeho syn se narodil v ČR, je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále Vietnam), vietnamské národnosti a je bez náboženského vyznání. Vzhledem ke svému věku nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Žadatel hovoří vietnamsky a česky. Ve Vietnamu nikdy nepobýval. V dřívější době nenavštívil žádný jiný stát Evropské unie (dále EU). Rovněž nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě EU. O mezinárodní ochranu v ČR žádá podruhé. Poprvé požádal v r. 2014, tehdy mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Zákonný zástupce jménem nezletilého žadatele o mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá z důvodu, jelikož momentálně nemá v jeho případě další možnost vyřízení jiného druhu legálního pobytu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. Dne 24. 3. 2014 podala zákonná zástupkyně a jeho matka v jedné osobě, paní H. L. L. jménem nezletilého v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-113/ZA-HA18-2014. Správní orgán vydal následně dne 7. 5. 2014 rozhodnutí s č.j. OAM-113/ZA-HA18-HA08-2014 o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2014. Dne 24. 5. 2014 podala zákonná zástupkyně jménem nezletilého žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který svým rozsudkem vydaným pod č.j. 62 Az 10/2014 ze dne 4. 2. 2015 žalobu zamítl (nabytí právní moci ke dni 23. 2. 2015). Zákonná zástupkyně nezletilce podala následně jeho jménem dne 9. 3. 2015 kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji dne 10. 6. 2015 svým usnesením s č.j. 2 Azs 54/2015-43 odmítl pro nepřijatelnost (nabytí právní moci ke

dni 12. 6. 2015). Správní orgán konstatuje, že otec i matka jmenovaného nezletilce disponují v současné době povolením k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR, a tudíž i legální pobyt nezletilého žadatele může jeho zákonný zástupce řešit cestou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění. Nad rámec výše uvedeného správní orgán doplňuje, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak zcela jednoznačně a opakovaně vyložil Nejvyšší správní soud v Brně, např. ve svém rozsudku č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21. 4. 2010, č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010 nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[7] Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že

- první řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany započalo dne 24. 3. 2014 podáním zákonné zástupkyně žalobce, jeho matky. Důvodem byla skutečnost, že žalobce se narodil v České republice, nemá žádné zdravotní pojištění a zákonná zástupkyně žádá rovněž o mezinárodní ochranu. Otec žalobce měl v České republice trvalý pobyt, ale v době řízení pobýval ve Vietnamu na operaci. Žádosti nebylo vyhověno a rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014 mezinárodní ochrana nebyla podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona o azylu udělena. Rozhodnutí bylo k žalobě přezkoumáno zdejším soudem pod sp. zn. 62 Az 10/2014 a rozsudkem ze dne 4. 2. 2015 byla žaloba zamítnuta. Zákonná zástupkyně žalobce podala kasační stížnost a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 6. 2015 č.j. 2 Azs 54/2015-43 kasační stížnost pro nepřijatelnosti odmítl;
- dále založeny zprávy o Vietnamu, konkrétně Informace MZV č.j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. srpna 2013, k č.j. MV-79193-19/OAM-2013, Informace Human Rights Watch z ledna 2013 - Výroční zpráva Human Rights Watch 2013, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z října 2012 – Údaje o zemi, Informace Amnesty International z 22. února 2017 – Výroční zpráva Amnesty International 2017, Informace Human Rights Watch z 12. ledna 2017 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2017, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2016 – Údaje o zemi Vietnam, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z 13. dubna 2016 o dodržování lidských práv za rok 2015, Informace MZV ČR č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. května 2015, k č.j. MV-42927-19/OAM-2015 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí;
- založena dvě rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, a to ze dne 28. 1. 2016 č.j. OAM-16046-19/TP-2015, kterým byla žádost dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta a rozhodnutí ze dne 22. 7. 2016 č.j. OAM-7832-5/TP-2016 o zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.
- v žádosti druhé dne 13.3.2017 jako důvod uvedl, že rodiče v ČR žijí 23 let, oba zde mají trvalý pobyt, ale syn (žalobce – poznámka soudu) trvalý pobyt nedostal.

III.

[8] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

[9] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

[10] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

[11] Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[12] Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[13] Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

IV.

[14] Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. [9 Azs 5/2009](#), vyslovil, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Aby bylo možno opakovanou žádost projednat, je nutno splnit současně dvě podmínky: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, přičemž za nové skutečnosti nebo zjištění je ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele a 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

[15] S odkazem na výše uvedené, aby opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná, musí být splněny kumulativně obě podmínky, tj. podmínka uvedená v § 11a odst. 1 písm. a) a současně i podmínka uvedená v ust. § 12 nebo § 14a zákona č. 325/1999 Sb.

[16] V daném případě z připojených správních spisů nebyly zjištěny žádné skutečnosti na straně žalobce, které by naplňovaly ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

[17] Je nesporné, že v souzené věci se jedná o žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V obou žádostech je shodné tvrzení, že nemá jinou možnost legalizovat pobyt na území České republiky, než žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

[18] Soud v dané věci dospěl k závěru, že žalobce neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění ve své druhé žádosti, neuplatněné bez jeho zavinění v řízení předchozím, a proto jeho nová žádost je nepřípustná ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu. Žalovaný proto nemohl jinak, než řízení zastavit dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.

[19] Soud neshledal ani žádná procesní pochybení, kterých se žalobce dovolával. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav věci, vycházel-li z uvedeného zákonnými zástupci žalobce jak v řízení o první žádosti, tak i v řízení o druhé žádosti a dále měl k dispozici informace o situaci v zemi původu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný zkoumal žádost i z hlediska event. doplňkové ochrany, když uvedl, že vycházel z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 5 Azs 5/2011-58, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedeno, že ze zásady non-refoulement /čl. 33 Úmluvy o právním postavení

uprchlíků, sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb./ vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu). I za situace, kdy je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná, pokud jde o důvody azylové, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č.j. 9 Azs 23/2007-64, publ. pod č. 1336/2007 Sb. NSS.). Soud ještě zdůrazňuje, že z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007, č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a to za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod splnění podmínek ustanovení o doplňkové ochraně.

[20] Žalovaný logicky a dostatečně své rozhodnutí odůvodnil. Pokud má žalobce za to, že žalovaný v jeho případě nerespektoval čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy o právech dítěte, pak soud se s touto námitkou neztotožnil. Primárně chrání práva cizince na soukromý a rodinný život vyplývající právě z čl. 8 Úmluvy ust. § 119a odst. 2 a § 179 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žádost byla v souladu se zákonem shledána nedůvodnou, nebyl důvod, aby žalovaný posuzoval naplnění důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť nepřipustná žádost se meritorně neposuzuje (srov. § 10a odst. 2 zákona o azylu). Vzhledem k uvedenému soud nepřisvědčil tvrzení, že žalovaný se nezabýval plněním podmínek jednotlivých ustanovení zákona o azylu, nýbrž řízení zastavil. Kromě toho žalobce může se svými rodiči svůj rodinný život realizovat i v zemi původu.

[21] Pokud se jedná o ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu, toto stanoví toliko možnost posoudit žádost jako přípustnou z důvodů zvláštního zřetele hodných. Vzhledem k tomu, že žalobcem uváděné důvody podání druhé azylové žádosti byly zcela totožné s důvody žádosti první, které žalovaný již jednou posuzoval, nelze žalovanému klást k tíži, že nevyužil správní uvážení zakotvené v § 11a odst. 4 zákona o azylu v žalobcův prospěch. Aplikace daného ustanovení by přicházela do úvahy, kdyby žalobce důvody hodné zvláštního zřetele sám tvrdil. Jelikož z tvrzení žalobce nevyplynuly žádné okolnosti, které by alespoň vzdáleně připomínaly důvody zvláštního zřetele, nelze žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění touto otázkou výslovně nezabýval.

[22] Dle soudu žalovaný, posoudil-li řízení, nepochybil. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění bylo zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo dostačující vzhledem ke zjištěným skutečnostem.

[23] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud tak k závěru, že žalovaný správní orgán v souladu se zákonem o azylu posoudil žádost o udělení mezinárodní

ochrany, a zcela správně ji vyhodnotil jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 odst. 1 písm. e) zastavil.

[24] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a tuto zamítl. Soud rozhodl ve věci bez jednání, po vyslovení souhlasu obou zúčastněných stran (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

VI.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[26] Náhrada nákladů řízení nebyla přiznána ustanovenému zástupci, Organizaci pro pomoc uprchlíkům, neboť tento žádné účelně vynaložené náklady nevyúčtoval, a jak vyplynulo z obsahu spisu, ani žádné mu nevznikly, neboť soud rozhodl bez jednání. K event. odměně za zastupování soud odkazuje na ust. § 35 odst. 8 věta první s.ř.s., dle kterého navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Právě citované ustanovení garantuje všem ustanoveným zástupcům, že jim stát uhradí hotové výdaje. Odměna za zastupování však podle tohoto ustanovení náleží pouze osobám uvedeným v § 35 odst. 2 s.ř.s., tj. advokátům a osobám, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených; takovými osobami jsou např. patentoví zástupci, daňoví poradci apod. Ustanovený zástupce v souzené věci nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s., proto má právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů, nikoliv odměnu za zastupování.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. listopadu 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně